

Prišel je pa tudi ta čas. Mica je odšla z Martinom v trg. Težko je čakala Angela te ugodnosti, da že enkrat sama poizkusi, kako se streže svetiljki.

Pripravila je kanglico z oljem in se zaprla v kuhinjo. Previdno, kakor svetinjo, je postavila svetiljko na mizo. Odvzela je senčilo, razdejala strok, očistila valček s kuhalniškim drogom, ovitim s cunjico. Prej pa, ko je odvila strok, da prilije olje, je vzela kanglico, a pozabila ji je odvzeti zamašek. Tako je držala v eni roki strok s stenjem, v drugi pa kanglico. Da bi mogla odvzeti zamašek iz iztečne cevi, je postavila kanglico — o Bog! — na razbeljeni štedilnik — in se vrnila s strokom k svetilki. Še hoče strok nekaj priviti, ko — grozno počí in divji plamen se hipoma razgrne po prostoru.

Hlapec na dvorišču čuje prasketanje ognja in vdre s silo v kuhinjo, kjer švigajo vijoličasti plameni. Na klic »požar! požar!« prihite sosedje in se zberejo pri Martinu. Hitro se sporazumejo. Z namočenimi vrečami zadušijo ogenj. Na štedilniku še gori olje. Udušijo ga z namočeno žaganico. Nesreča je bila tako ustavljena in razburjenost se je polagoma umirila.

Ubogo Angelo pa so dobili pod vrečami mrtvo. Bila je vsa črna od opeklin in skoraj ne več poznati.

Proti večeru sta se vrnila Martin in teta Mica. Globoko ju je pretresla grozna novica.

Zvečer so sedeli domačini vsi potrti okoli mrtvaškega odra. Dohajali so gostje in razpravljali o različnih nezgodah. Prišla je tudi Angelina mati s Stankom in Tomažkom. Mati je ihtela in od žalosti ni mogla govoriti. Stanko in Tomažek sta pokleknila pred mrtvaški oder. Videla sta Angelo med brlečimi svečami. Tako je bila čudna —!

Zgrozila sta se mrtve sestrice.

Janko Polák:

K večni sreči!

Dete, angelček moj zlati,
kadar gledam ti v oko,
vidim v njem vso ono srečo,
ki jo daje Bog samó.

Dal Bog, da bi te ta sreča,
dete, spremljala povsod,
da dospeš po strmi poti
k večni sreči brez nezdod!

